

***

І буде спочатку Слово. І ти не знатимеш,
Те Слово з кишеньки серця дістаючи, -
Навіщо. Але потреба його віддати все ж
Стискатиме груди кільцями безпричин.

І будуть від Слова невиліковні опіки
На душах, що чують. Кожній - тавро: «жива»...

І «дякую...» - в небо... За дар - на Священні Дотики,
Немов чарівник, перетворювати Слова...

***

Залишайся моїм нествореним -
Ні в уяві, ні уві сні.
Незакоханим і нескореним.
І загубленим у весні.

Залишайся моїм несудженим,
Незбагненим, як перший сніг.
На зорі - не моїй - розбудженим...
І у сутінках - не моїх...

Залишайся вночі побаченим
Візерунком блідих зірок.
Розставанням і смутком страченим
За один необачний крок.

Сіллю в рани мої насипаним...
Неочікуваним, як грім...
Залишайся моїм невибраним,
А відтак - назавжди моїм.

***

Знов бракує потрібних слів...
Я і досі ніяк не звикну,
Що до тебе щоночі Львів
Заглядає в маленькі вікна,
А зі мною в цей час Донецьк
На карнизах думки римує.
І що кожен мій лист – кінець
І початок твого «сумую...»
Протриматися б ще отак
Трошки більше за місяць. Потім –
Сигарети, квиток, рюкзак,
«Зачекався...», гітара, потяг,
І на захід доби на дві...
Ніч. Кінцева. Колючі щоки.
Пальці. Погляди. Дотик вій.
Дощ. Бруківка. Повільні кроки.

Мокрі светри. Сухе вино.
Шість акордів нової пісні.
І маленьке оте вікно,
За яким перехрестя львівські
Зводять відстані нанівець...

Ти сьогодні побачиш знову
Уві сні мій нічний Донецьк.
Я - півнеба з вікна у Львові.

***

Я не маю на тебе прав:
Ані авторських, ні гарантійних.
Я не мрію (та Боже збав!)
Бути поруч з тобою постійно.
Я не маю на тебе ні
Документика з лейблом неба
І печаткою (де мені!
Там у черзі ж стояти треба...
Я ж - таке нетерпляче - страх!)
З чим піду на прийом до Бога?
Жодних доказів на руках,
Крім маленького серця твого.

***

А сонце – воно байдуже
До всіх, хто йому вклоняється,
Хоч кожній дрібній калюжі
Всміхається.

А сонце – воно цікаве:
Вже котрого сну позбавило!
Хоч зроду такої слави
Не прагнуло.

А сонце – воно високе
Занадто для крил обпечених...
На вічний небесний спокій
Приречене...

І люди не мають шансів
Дізнатись, що сонце потайки
Прокинутись мріє вранці
Від дотику

І сниться йому щоночі
Не велич буття за хмарами... -
Щасливі, бездонні очі
Ікарові...

***

...Ти відпочинь. Наш спільний шлях - суцільні скелі.
Так високо до нас, мабуть, ніхто не лазив.
Та все одно нам не дістатись неба-стелі,
Бо стеля вперто піднімається щоразу.

Ти відпочинь. Я все чудово розумію:
Іще до того, як знайти мене в дорозі,
Тобі вже котру довгу вертикальну милю
Крізь біль і темряву здолати довелося...

Востаннє дякую. За мудрість і відвертість.
За півжиття оці - в одній з тобою зв'язці...
Ти відпочинь. Поспи. Я обіцяю здертись -
Торкнутись неба хай лиш кінчиками пальців.

***

Роздягай мене в ритмі румби. Повільно.
Стримуй пульсу биття шалене.
Вдих на вдих. І я знов нескінченно-вільна,
Доки ти у моїх легенях.

Роздягай мене так, як лиш ти спроможний
(Певно, в тебе талант, мій любий!).
Буду пити очима (очима можна)
Неціловані твої губи.

По клепсидах застигнуть стрімкі хвилини:
Вдих на вдих. Зачепилися щільно.
Я ж - з ребра твого. Плюс іще жменька глини.
Онде звідки таке тяжіння.

Розтечуся вогнем по твоїх судинах,
Зупинитися вже несила...
Роздягай мене в ритмі румби. Повільно.
Не торкаючись тілом тіла.

***

Знову від тебе (та вкотре ж оце) «вагітна».
Може, двійнята - ще навіть сама я не знаю.
Зранку, напевно, вже досить було помітно:
Хлопчик руденький місце звільнив у трамваї.

Навіть і думки не мала, що вже достатньо.
Сяйвом очей засліпила палаюче сонце!
Неба не дряпала марно дурним питанням:
Буде то син чи нарешті вже матиму доцю.

Буде. Все буде. І я подарую світу
Сотні пісень і, як погляд твій, світлих віршів.
Сильні, сміливі, нестримані - *наші* діти.
Навіть якщо засинатиме з татом інша...

***

І допоки ця тепла осінь тебе пестить,
Я тебе не торкнуся. Нізащо. Навіть подумки.
Заглядай їй у вічі. Як вірний кудлатий песик.
А вона втече, залишивши тобі лиш спогади.

А вона (ти будеш ще спати) - по листю тишком.
А вона (і хвіртка не скрипне) - у сірий ранок...
Ось тоді я прийду - бездомна і вільна кішка -
І удвох ми якось залижемо твої рани.

І до першого снігу пухнасті станемо зовсім.
І у будці одній проживемо весну і літо...
А тоді я піду від тебе. Бо прийде осінь.
А із нею не зможу серце твоє ділити.

***

Давай прощатись так, як любиш ти:
Щоб коротко і болісно. Й відверто.
Це ніби у очах твоїх померти
І народитись знов із німоти.

Це ніби бачить нескінченні сні,
Жахаючись пробудження хвилини,
І уявляти: я - твоя стеблина,
А ти - коріння... Відгуком луни

Вертатись на уста, з яких не слів -
Цілунків назбирала оберемок,
Щоб вижити у мить, де ми - окремо,
Щоб ту луну відчути ще волів.

Давай прощатись. Як перлини, сім
Самотніх днів нанизую на нитку -
Виходить тиждень. Чи не надто швидко
Із не-мого ти знов стаєш моїм?

***

Божевільний скульптор у синьому шарфі
на голу душу -
Я ліплю скелетів, що згодом у шафі
ховати мушу.
І щодня - нового. Їм вже затісно -
по швах під ранок
Клята шафа лізе, це кляте місто
і кляті рани,
Що під шарфом - пам`ять про дотик пальців -
Мов ніж - до шиї...
До натурниць: кицю, ну посміхайся!
А серце - вис...
І виходять ці...що у шафі згодом
шкребуться нишком,
Як по ребрах миші. Страшенну вроду,
мабуть, залишу
я по собі...

Буде четвер і жовтень -
мене під хрестик
поховають. «Рано, дурний, пішов ти...»
(«Дурний» підкреслять).
Ти тоді забудеш своє «повинна»,
своє «так мушу»,
Намотаєш собі мій шарфик синій
на голу душу,
Вперше біль терпкий цей
насмілишся зрозуміти...
І відкриєш шафу. А там (не бійся) -
твій бюст.
І квіти.

***

Я можу більше не казати тобі «Ви»,
Яке пече у роті теплим оцтом,
І не схилити винувато голови,
Як замість імені свого почую: «Сонце».

Я можу більше не чекати на дзвінки,
І не боятися ридати і тремтіти,
і римувати на ім`я твоє рядки,
і... на могилу на твою носити квіти.

***

Збери мої вірші докупи і підпали.
Або погодуй на кухні сміттєвий кошик.
Сиди перечитуй тих, що до нас були.
Кайфуй. Занотовуй їх у загальний зошит.

Старайся зліпити з них щось одне - своє.
А я вже своє - чи так, чи не так - створила
(Точніше, із рани, під серцем яка гниє,
Видряпувала, зчепивши зуби щосили).

Але ти не парся - у мене ж завжди all right.
Я ще «наримую» до біса письмових знаків!
Щоб десь через сотню років чи мегабайт
Такий от, як ти, красунчик читав і плакав.

***

Розбиваюся сірим дощем об замерзлу бруківку.
Сонце ще не вставало (чи, може, втопилось в мені?).
Запишу цю весну на стару, наче світ, кіноплівку,
Подивлюся у жовтні й награю на третій струні -

В ля-мінорі візьму. Бо така ностальгія по щастю,
Що приходить не кожної осені і не до всіх.
Тож пробач мені, березню: мушу, як злодійка, вкрати
Цей світанок, бруківку, брудний і скуйовджений сніг.

Ти не злися. Сприйми, як останню мою забаганку,
Чудернацьке кіно про весну, у якій не боюсь
Розбиватися рештками снів об прозорість світанків,
Кришталевим «люблю» - об залізну байдужість чиюсь...

***

До чого тут *ми* ?
У ковдру одну закутані
Святкуємо смерть зими.
Думками-руками сплутані
У вузол морський.
Розрубані
Роками.
Для чого ми ?

За розкладами, за планами
Маленькі смішні боги
По різних кутках розставлені
На дошці.
Ти знаєш правила -
Обов`язкам і обставинам -
Давай, віддавай борги.

А кимось все буде програно
(бо дошка мала для двох).
І я опускаю голову...
Ховаю себе під ковдрою -
Втікаю від перемог.
Лишаючись незабутою...
Ти виграв? За це і п`єм.

Останньою ніччю лютого
Я й досі тебе спокутую
Вже котре життя своє.

***

Зеленеє море ковтнуло тебе, як пігулку трамалу.
Зеленеє море кайфує від тебе. Ще б пак!
А я на піску до нестями на тебе чекала.
А потім... Що потім було, не згадаю ніяк.

Напевно, ти вийшов на берег, одягнений в бризки,
В самісінькі бризки (та Єві й не снився такий!),
І я потонула в тобі... Чи було навпаки все?
І я проковтнула, як море... Чи все навпаки?

Гладенькі хвилі, зелені хвилі, німії,
Як очі вологі його - невимовно сумні,
Хіба ви не бачите, як я тепер шаленію?
Чи ж мало вам інших? Одного віддайте мені!

Та хвилі не чують... І ти не почувеш. Все марно.
«Ця зовсім сказалася...» - Скажуть про мене десь там.
Я ж буду лежать на піску і чекать, Іхтіандре,
Коли твоє море й мене проковтне, наче трам.

***

Така весна - четвертий день дощить.
І в слухавці повісилася тиша
(Вже, певно, час за телефон сплатить.
І мій ліміт на сонце, мабуть, вийшов).

Така хвороба: в кожній римі - *ти*.
Така залежність - майже наркотична -
Від міксу з кави, рим і самоти,
і слова «Твій...», що ледь не стало звичним.

Така дурна! А кажуть, вже б могла
Порозумніша-*ти* (от, бачиш, знову!).
А я чекаю сонця, як мала,
Й до слова вкотре - слово, слово, слово...

***

Листи з дитинства - особливий вид рукописів:
Танцюють букви на картатих сторінках...
Листи з дитинства - найвідвертіші літописи,
Квитки у пам`ять, що тремтять в твоїх руках.

Квитки у справжність, що розчинена в дорослості
(Терпкий цей розчин ми по склянці на ніч п`єм).
Листи з дитинства - наче виклик віртуозності
Усіх письменників, які були і є.

Не редаговані, у збірки не закатані,
Таємні схованки, в яких і біль, і сміх...
Листи з дитинства - неочікуване свято нам -
Повернення до нас. До нас самих...

***

Так - не болить. Боління - занадто просто - для
Тих, хто порізав пальці (не душу). Так -
Сяйво очей. Німію: Твоїм апостолом
Бути мені віднині. Солоний смак
Сліз і Твоїх пісень. Поза часо-простором
Ледве відчутний дотик тонких долонь...
І ворухнуться:

Бути...

Твоїм...

Апостолом... -

Десь біля серця. Я - у сліпий вогонь -
Все, що до Тебе. Так - не болить... Опалює
Душу несамовита несамота...
Слово Святе по світлих очах читаю я...
І застига у грудях свинцево-праведне:
«Боже... Мені знімати Тебе з хреста...»

***

ПЕРШИЙ СНІГ

Білий біль.
Ніби стеля приймальні у божевільні.
Білий попіл тонких повік - на вогонь зіниць.
Біла впевненість рук твоїх - безпорадно-сильних.
Я лежу на білих аркушах горілиць.

Хижа ніч роззявляє пащу.
Ми - у полоні.
Білі зуби - у сніжно-біле твоє плече...
Я тебе маляю - білим - собі у скронях.
кожним дотиком...
кожним вдихом...
пече...
пече...
тихше...
тихо.
Дрібною сіллю - тобі на рани
Біло-біло цілунки сиплю.
Карбую мить.

Я вже знаю: стечеш водою у сірий ранок.
Я вже знаю.
Та тільки...
як же болить...
болить...